

vilde have den til at gjælde for det hele Soterritorium, maatte give den midlertidige Lov af 30te Marts 1885.

C. A. Hansen: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at paa Grund af den høit-ærede Indenrigsministers Udtalelser være mine ærede Forslagsstillere og jeg enige om, at vi vilde tage Sagen under fornyet Overveielse. Men vi ønskede meget gjerne at høre Thingets Udtalelse derom. Hvis vi kunne blive enige, som jeg antager, kunne vi jo tage Forslaget tilbage ved die Behandling; men det kunde være ønskeligt, at vi hørte forstjellige Udtalelser derom.

Ovesen: Jeg deler ganske det Ønske, der fra flere Sider er ytret om, at Lovforslaget maatte kunne føres igjennem i denne Samling, men det forekommer ganske vist mig, at der er i det Mindste enkelte af de foreliggende Vædringsforslag, der, hvis Thinget skulde vedtage dem, vilde være saa stærkt indgribende Vædringer i det foreliggende Forslag, at det i det Mindste efter min Mening vilde være omtrent at umuliggjøre Forslagets endelige Vedtagelse. Det forekommer mig, at navnlig Forslaget under Nr. 6 vil være i sig selv langt mere uheldigt end det, der er overjendt fra det andet Thing. Det kan gjerne være, at Lovforslagets Affattelse i det andet Thing har været noget ensidig til den ene Side, men saa forekommer det mig rigtignok ogsaa, at det her foreliggende Vædringsforslag gaar lige til den modsatte Yderlighed. — Jeg skulde være tilbøielig til at tro, at dersom man vilde træffe en billig og retfærdig Ordning af dette Forhold, kunde det være, man træffer den nærmest, hvis man kunde faae en Affattelse, der gav begge Parter saa nogenlunde lige Ret. Det er dog vistnok saadan i alle lignende Forhold — i det Mindste veed jeg ikke rettere — at naar der er Trætte om Eendomsret, og man i den Anledning paafalder Strandhynsmænd eller Landvæsenkommissioner, kommer den Part, som ved den affagte Kjendelse findes at have Ret, til at betale Omkostningerne. Det forekommer mig derfor at være en noget underlig Ordning, man her foreslaar, at den ene Part skal paa Forhaand være forpligtet til at betale de paagjældende Omkostninger. — Jeg skal iøvrigt udtale, at Forslaget under Nr. 22, hvor der kun foreslaas en Udskættelse af et Komma, tror jeg ikke er heldigt. Som § 54 er affattet, forekommer det mig, at dette Komma er paa sin rette Plads, idet det egentlig gjør et Skjel for en ligefrem Indskudssætning; men derimod forekommer det mig rigtignok, at hele denne Indskuds-

sætning „saafremt det stadfæstes“ egentlig er overflødig, om ikke ligefrem meningsforstyrrende. Thi saa vidt jeg kan skjønne, gaar Bestemmelsen i § 54 ud paa, at de Fiskeriberettigede kunne foranledige, at der for Fiskeriet i et vist bestemt Vand vedtages Regulativer; naar disse Regulativer blive vedtagne af et Flertal af de Fiskeberettigede, som tillige eier i det Mindste Halvdelen af det Vand, hvorfor Regulativet skal gjælde, saa forekommer det mig, at de ere stadfæstede med det Samme, og saa er der egentlig kun tilbage enten for Overøvrigheden eller Indenrigsministeren at udfærdige og bringe til almindelig Kundskab, hvori Regulativet bestaar. Jeg kan ikke læse det anderledes, men maaste misforstaa jeg det. Jeg skulde imidlertid meget ønske, at det blev taget under Overveielse, om ikke denne Indskudssætning er tilovers. — Vædringsforslag Nr. 25 kan jeg ikke stemme for ligejaaligt som for Nr. 19. — Vædringsforslag Nr. 20 kan jeg heller ikke stemme for, skjøndt jeg ikke antager, at dette lille Spørgsmaal, disse saa Hundrede Kroner, til hvende og sidst skulde føre til, at Lovforslagets Skjæbne skulde være afgjort. Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg indskrænke mig til disse saa Bemærkninger.

Tvede: Det gjør mig ondt at høre den sidste ærede Taler lægge saa overordentlig Vægt paa § 6, og mener, at det Forslag, der i saa Henseende foreligger her i Thinget, vilde, hvis det bliver vedtaget, forhindre, at Loven udkom. Jeg ønsker saa gjerne denne Lov gennemført, at jeg kan være villig til at stemme for alle Vædringsforslagene og ogsaa kan være villig til at lade flere af dem falde, kun det foreliggende Forslag til § 6 forekommer mig at indeholde et saa overordentligt vigtigt Princip, at vi absolut ikke kunne give Los paa det. Heller ikke tror jeg, at Fiskerne selv kunne være tjente med den Bestemmelse, der nu staar; thi fra det Dieblik en Lov med en saadan Bestemmelse bliver vedtagen, er jo enhver Fisker, som bor ud til Stranden og har en ubevoget og ubeplantet Strandbred, ikke længere Eier af den, men de af hans Kammerater, som komme først, kunne trække Vaad derop paa og tørre deres Garn deroppe, og det kan dog ikke være Meningen, at Sligt skal kunne ske uden Kjendelse og uden Erstatning. Derfor vil jeg indtrængende holde paa, at vi ikke paa nogen Maade gaa ind paa de Vilkaar, som nu staa i § 6, hverken i det første eller andet Stykke, men Affattelsen bør være saaledes, at der kan anvises Plads, naar enten en Kommunalbestyrelse eller en Kommission erklærer det fornødent for Fiskeriet paa den Egn, at der